

Når aftenmørket vælder

Sten Kaalø 2016

Stephan Kaae 2019

S
A

Dm Gm⁷ Dm Gm⁷ Dm⁹ Gm⁶ Dm⁷

1. Når af-ten mør-ke-t væl-der o - ver vin ter-hve-den,
4. Jeg læg-ger mig og so-ver. Gud er liv og nå - de.

8 Dm⁷/C B^b C⁷ F Dm⁷ Gm⁷ C⁷

og stjer-ner kom - mer frem, og jor-den hæl-der, er der lys i e - vig-
Han hø - rer jo min bøn. Vor Her-re vå - ger. Han la'r kær - lig - he - den

15 A⁷/C[#] Dm⁷ Gm⁶ A⁺ Gm⁶/D Dm Gm⁷ Dm

he-den. i af-ten mør-ke, i stil - le af-ten mør - ke.
rå - de.

22 Gm⁷ Dm⁹ Gm⁶ Dm⁷ Dm⁷/C

2. Når fug - le - fløj - tet tyst-ner og min mæl ke - bød - te tavs luk-ker
3. For - lad min skyld, jeg be - der. Her - re, hvad jeg skyl-der er som det

27 B^b C⁷ F Dm⁷ Gm⁷ C⁷ A⁷/C[#]

blom - sten i, står jeg og hvis-ker Her-rens bøn til os for - knyt-te.
hø - je bjerg. Ak, gam le ste-der, nid og nag, og selv - had, fyl-der.

34 Dm⁷ Gm⁶ A⁺ Gm⁶/D Dm Gm⁷ Dm

i af ten-mør-ke, i stil - le af ten-mør - ke.

Når aftenmørket vælder

1. Når aftenmørket vælder
over vinterhveden,
og stjerner kommer frem,
og jorden hælder,
er der lys i evigheden.
i aftenmørke,
i stille aftenmørke.

2. Når fuglefløjtet tystner
og min mælkebøtte
tavs lukker blomsten i,
står jeg og hvisker
Herrens bøn til os forknytte.
i aftenmørke,
i stille aftenmørke.

3. Forlad min skyld, jeg beder.
Herre, hvad jeg skylder
er som det høje bjerg.
Ak, gamle steder,
nid og nag, og selvhad, fylder.
i aftenmørke,
i stille aftenmørke.

4. Jeg lægger mig og sover.
Gud er liv og nåde.
Han hører jo min bøn.
Vor Herre våger.
Han la'r kærligheden råde.
i aftenmørke,
i stille aftenmørke.